pzazz

More is More

SIEN VAN ACKER

Comedy op de kabel, of de macht van de clitoris

Wouter Hillaert

Gezien op 10 mei 2025
Philipssite Leuven,
in het kader van CIRKL

“Oh, so boring!” Koorddanseres Sien Van Acker balanceert in haar debuut ‘More is More’ over haar kabel met onverholen ironie, als op een dunne lijn tussen aandachttrekkerij en zelfrelativering. Het donzig roze aanschijn van haar soloshow lijkt een knipoog naar de ijdele droomwereld van popdiva’s, maar ook een stiekem verlangen. Samen zorgt dat voor een fijne mix tussen koorddansen en clownerie, met zelfs een politiek statement.

18 MEI 2025

Al staat circus bekend als het lichtere genre onder de podiumkunsten, en blijft de clown er de koning van, toch nemen circusartiesten zich naar mijn prille kijkervaring heel serieus. Zeker in contemporary circus, de meer artistieke variant die vooral in de zaal al jaren sterk in opmars is, zie je veel jongleurs en acrobaten met uitgestreken gezichten. Alsof ze willen uitstralen: wij doen niet aan trucs, maar aan poëzie. Alsof ze de eeuwenoude traditie van ongecompliceerd entertainment in circus willen corrigeren met een blik vol diepzinnigheid. Soms voelt het wel eens als overcompensatie.

Daarom doet de zelfbewuste frivoliteit van Sien Van Acker zoveel deugd. Op het Leuvense circusfestival CIRKL begint ze aan 'More is More' alsof het de wereldpremière was van de nieuwste show van Katy Perry, Lady Gaga of Britney Spears. Na een knallende countdown verschijnt ze met veel vertoon uit een rozig hokje met glanzende slingerlinten, als stond ze op Broadway – en niet op het gras tussen de bomen van het Leuvense Philipssite-park. Haar pluizige witte pakje met aangenaaide knuffelbeestjes en witte bolmuts verraadt meteen haar fascinatie voor het poppenhuis. Waar alles zoet en zacht is, en glitter zeker niet rijmt op bitter. Tegelijk ligt de ironie er dik op.

"Ik ben Sien! Beyondsien! Ik doe de kabel. Ik doe kunst. Ik doe ook zingen." Met haar pronte waaier in de vorm van een hart zet ze een knipogende girlpower- song aan die meteen de toon zet voor de rest van haar solo: een toon die er heel overtuigd en enthousiast net naast zit. "Waarom heeft niemand mij ooit gezegd dat ik niet kan zingen?" Van Acker is niet van de suggestieve school. Ze benoemt alles wat je ziet en denkt, legt er dan graag nog een laag bovenop en speelt daarin een slim spel met verwachtingen en stereotypen. Als het publiek spontaan begint te applaudisseren voor haar eerste passen en wentelingen op de kabel, repliceert ze prompt: "bwah, zo speciaal is dat nu ook niet."

Langzaam krijgen we zicht op haar personage: een Sien die het heel graag wil maken als ster, maar daarvoor nog behoorlijk wat obstakels te overwinnen heeft. Terwijl ze boven over haar koord schuifelt, praat ze zich continue met een grijns omlaag. Beneden op de grond pompt ze zich dan weer op tot de diva die ze wil zijn. Dat gaat gepaard met grappige suikerliedjes, met veel snelle kostuumwissels én met bewust bedenkelijke elegantie. Elke geste is een pose, elke pirouette een handreiking naar bijval. Maar meteen deconstrueert ze die ook, met een laconiek dubbelbewustzijn. "Mijn favoriete plek is in het midden van de aandacht!"

Zo balanceert Van Acker continu heen en weer op de spannende lijn tussen dik gevederde glamour aan de ene kant en gepluimde onttovering aan de andere kant.

Zo balanceert Van Acker continu heen en weer op de spannende lijn tussen dik gevederde glamour aan de ene kant en gepluimde onttovering aan de andere kant. Het ene moment kleedt ze zich parmantig aan, het volgende moment stript ze zich weer van elke pretentie. Haar exuberante kostuums in verschillende kleuren, eentje zelfs met tietenkegels die ze kan uitschuiven, vormen duidelijk de basis van haar act. Ze kleden een verhaal over vrouwelijke identiteitsvorming, wiebelend tussen het besef van je eigen kleine kwetsbaarheid en een grote wellust naar meer en meer. Het is niet moeilijk om er een dubbel emancipatieverhaal in te lezen: Sien op de koord als artiest en Sien in het leven als mens. Allebei willen ze zich laten zien door zich goed te verpakken én zich weer eerlijk te ont-mantelen.

‘More is More’ is een uitgewerkte versie van Van Ackers 15 minuten durende afstudeeract aan de circusschool Ésacto’Lido in Toulouse, waar ze in 2023 afstudeerde na eerdere studies aan ACaPA in Tilburg (2016-2020). Nu is ze dus professioneel kunstenaar, en daar horen bepaalde vereisten bij. Met haar kenmerkende knipoog zegt Van Acker dat ze nu sociale en politieke statements moet maken. “Dat is mijn job.”

Het zijn vooral die boodschappen in het tweede deel van haar show die er zijn excentrieke karakter aan geven. Hilarisch eigenzinnig is vooral Siens ode aan de clitoris. Na een droge voice-over die ons leert dat het vrouwelijke kietelorgaan twee keer meer zenuwen telt dan de penis, vraagt Van Acker zich af hoe haar eigen clitoris eruit zou zien als die een kostuum zou dragen. Die vraag zegt alles over de absurde geest waaruit ze kan putten. Haar antwoord is nog veel absurder: een laatste koordact met een montere clit-song in een transparant regenpakje met ingenaaide wafel. Als ze er een grote hap van neemt, zingt ze gewoon door. Zo ziet vrouwelijke bevrijding eruit in de wereld van Sien Van Acker.

‘More is More’ heeft een hoog fuck it-gehalte, een aanstekelijk je m’enfoutisme dat ik binnen de circuskunsten nog niet vaak zag. Van Ackers technische kwaliteit legt er tegelijk een stevig fundament onder: ze doet haar passen op haar koord zo eenvoudig lijken, alsof die er bijna niet toe doet. Vanzelf vraag je je dan ook af of ze haar kabel hier echt nodig heeft voor wat ze doet en vertelt. Hij maakt van haar emancipatorische verhaal natuurlijk nog meer een metaforische evenwichtsoefening, maar dat geldt zowat voor alle circus. Van Acker lijkt over meer dan genoeg creatieve verbeelding en clown- en comedykwaliteiten te beschikken om ook zonder haar kabel overeind te blijven.

Zoveel meer vertelt haar afsluitende oproep aan alle politici (en bij uitbreiding iedereen) om wat vaker de psycholoog te bezoeken. Even laat dat ‘politieke statement’ over het belang van psychische zorg voor het welzijn van de wereld een glimp zien van haar eigen kwetsbare noodzaak achter deze solo – alsof hij ook iets persoonlijks moet remediëren. “Ik ben erdoor, danku!”, zo eindigt Van Acker haar ‘More is More’. Het is haar open omarming van haar eigen spoken en verlangens, niet beperkt door wat wel en niet zou mogen, of daar minstens vaardig mee dansend. Ze maakt je met dit debuut zeker benieuwd naar nog méér.